

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Haber-Yorum

Bir, İki... Ayakkabımın Bağcığını Bağla!

Haber:

Başbakan Şehbaz Şerif, Pazar günü Pakistan'ın olası bir anlaşmaya varılmasını amaçlayan diplomatik çabaların gölgesinde, ABD-İran görüşmelerinin bir sonraki turuna çok yakında ev sahipliği yapmayı umduğunu açıkladı ve Pakistan'ın barışçıl çabalarını azami samimiyetle sürdürmeye devam edeceğini taahhüt etti. (Tribune)

Yorum:

Pakistan, Amerika ile İran arasında doğrudan yürütülen ve İslamabad Görüşmeleri olarak bilinen üst düzey resmî görüşmelere ev sahipliği yapmış ve bu görüşmelere arabuluculuk etmiştir. Zira Mareşal Asim Münir kısa süre önce, Amerikan-İran anlaşmazlığını çözmeye yönelik bir mutabakat zaptına son rötuşları yapmak için İran'ı ziyaret etmişti. Pakistan Başbakanı Şahbaz Şerif'in yükselişi, genellikle alaycı bir şekilde askeri botları parlatma konusundaki olağanüstü yeteneğine bağlanmaktadır; ancak Asim Münir'in liderlik ettiği son müzakereler, ülkenin siyasi hayal gücünün, metaforlarını içerideki bot parlaticılığından, Trump'ın ayakkabı bağcıklarını bağlamak gibi çok daha hırslı bir diplomatik maharete doğru genişletmesi gerekebileceğine işaret ediyor! Bir şüpheyi teslim olarak satın aldıkları aşağılanma işte tam olarak budur.

Pakistan'ın ABD ile İran arasındaki savaşı sona erdirmek için oynadığı rolün arkasında yatan düşüncenin ne olduğunu anlamamız gerekir? Bu gerçekten İslam kardeşliği ve vahdeti temelinde mi gerçekleşmektedir? Kesinlikle hayır! Zira eğer durum böyle olsaydı, Pakistan'ın rolü sadece arabuluculukla sınırlı kalmaz; aksine kararlı bir şekilde kardeşi İran'ın yanında durur ve Amerika için de bir korku sembolü haline gelirdi. Aynı durum İran için de geçerlidir; şayet o da İslam ümmetine karşı olan sorumluluğunu düşünmüş olsaydı, Amerika ile diyalog masasına oturmayı reddederdi. Buna karşılık Pakistan, bu görüşmeleri bir başarı olarak övüyor ve bu sahte zaferi en büyük başarılarıymış gibi kutluyor. Nitekim İslam ümmeti, geçtiğimiz yüzyılda yöneticilerini herhangi bir Batılı güçle bir araya getiren tüm müzakerelerin hiçbir zaman kendi çıkarlarına olmadığını bilmektedir; zira ister Şerif Hüseyin ile MacMahon arasındaki yazışmalar olsun, ister Enver Sedat'ın Camp David Anlaşmaları olsun geçmişteki tüm barış girişimlerinin tek bir ortak özelliği vardır ki o da; yozlaşmış liderliktir. Şimdi ise, önceki dalkavuklar gibi Asim Munir de müzakereci rolünü üstlenmektedir.

Pakistan'da yapılması beklenen üçüncü tur görüşmeler Amerika ve Körfez ülkelerinin yöneticileri için yararlı olabilir, ancak Müslümanların başındaki yöneticilerin rolü, fırsatçı bir rol olmaktan öteye geçmemektedir. Bu görüşmelerin amacı, Amerika'nın karşılaştığı zorlukları hafifletmektir; nitekim

daha önce de belirttiğimiz gibi bu hafifletme her zaman Müslümanların acılarını daha da kötüleştirmiştir. İslam'da bu kaynaklar ümmetin mülküdür. Abbasiler ve Osmanlılar döneminde de tarihi örnekler mevcuttur; nitekim o dönemlerde Hilafet, tıpkı Hürmüz Boğazı'nın günümüzdeki önemi gibi zenginlik inşa etmek, ticareti korumak ve nüfuzunu genişletmek amacıyla bu deniz yolları ile ticari denetim noktalarını kontrol altından tutmaktaydı. Abbasilerin maddi ve siyasi hakimiyeti, İran'ın Arap Körfezi'nden gelen petrol akışını baskılamak için kullandığı aynı su yollarını kontrol etmesinin bir sonucuydu. Modern Hürmüz Boğazı, küresel enerji arzının yaklaşık %20'sini kontrol altında tutmak için ücretlere ve denizdeki konumlara dayanırken; Osmanlılar ise ruhani ve ticari can damarlarına hükmetmek amacıyla tahkim edilmiş limanlar ve deniz filoları aracılığıyla Kızıldeniz'i doğrudan kıyıda kontrol ediyorlardı.

Müslüman ülkeler; yüksek nüfus yoğunluğuna, değerli doğal kaynaklara ve kendisine ticaret ile enerji tedarikleri üzerinde nüfuz hakkı sağlayan stratejik coğrafi konumlara sahiptir. Bu nedenle daha önce kendi üzerinde hegemonya kuran Batılı güçlere bağlı kalmak yerine, gücünü pekiştirme, bağımsızlığını koruma ve çıkarlarını kalkındırma gücüne sahiptir. İslam ümmeti, Allah'ın kendisine bahşettiği nimetlerle zengin bir ümmettir. Dolayısıyla Müslümanların ihtiyacı olan şey, Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem ve Raşid Halifelerin izinden giden, İslam Devleti'ni kurup başarıyla yöneten, Allah'a itaat eden ve O'nun kullarına rahatlık sağlayan bir Halifedir; onların akidelerinin, canlarının ve mallarının güvenliğini sağlamanın tek yolu işte budur.

Ebu Hureyra Radyallahu Anh'dan, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: **إِنَّمَا الْإِمَامُ جُنَّةٌ يُفَاتَلُ مِنْ وَرَائِهِ وَيُنْفَى بِهِ فَإِنْ أَمَرَ بِتَقْوَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَعَدَلَ كَانَ لَهُ بِذَلِكَ أَجْرٌ وَإِنْ يَأْمُرُ بِغَيْرِهِ كَانَ عَلَيْهِ مِنْهُ** **İmam bir kalkandır. Onun ardında savaşılar, onunla (tehlikelerden) korunulur. Şayet o, Yüce Allah'a karşı takvayı emreder ve adaletle hükmederse bundan dolayı sevap kazanır. Bunun dışında bir şey emrederse o zaman yaptıkları kendi aleyhine olur.** [Sahih-i Müslim]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Ahlak Cihan